

Pierre Krebs – V boji o bytí

Autor: F. Roger Devlin

Pierre Krebs

Fighting for the Essence: Western Ethnocide or European Renaissance? (orig. *Im Kampf um das Wesen Horn*: Weecke, 1997). Anglicky: Arktos Media, 2012, Londýn.

Nakladatelství Arktos přináší první anglický překlad z díla čelního představitele evropské Nové pravice **Pierra Krebse**. Krebs se narodil roku 1946 ve francouzském Alžírsku a ve Francii studoval právo, žurnalistiku, sociologii a politologii. Koncem 60. let začal aktivně působit v pravicovém politickém milieu. Usadil se v Německu a v Kasselu v roce 1980 založil **Thule Seminar**, „společnost pro výzkum indoevropské kultury“. O jeho činnosti zdá se projevuje nemalý zájem i německý *Verfassungsschutz* (Spolkový úřad pro ochranu ústavy).

Mimo zde recenzovaného díla je dr. Krebs také autorem knih *Die europäische Wiedergeburt* (Evropské obrození), *Das unvergängliche Erbe: Alternativen zum Prinzip der Gleichheit* (Trvalé dědictví: alternativy k zásadě rovnosti) a studií o Valérym a Wagnerovi. Kniha *V boji o bytí* poprvé vyšla německy už v roce 1996, doplněné francouzské vydání pak v roce 2000.

Krebs ve své, podle mého povědomí originální, terminologii načrtává ostré rozdělení na „Evropu“ a „Západ“. „Evropou“ označuje širší rasovou a kulturní tradici, hodnou podle něj obrany; „Západ“ pak pro Krebse představuje soudobé „západní společenství hodnot“, jež má plné ruce práce s humanitárním bombardováním, vynucováním tolerance u ovládaného obyvatelstva pod hlavními puškami, upřednostňováním cizinců před vlastními nebo s tažením za vymazání všech odlišností, včetně těch mezi muži a ženami.

Profesor Krebs umně zachycuje protiklady přítomné v tomto moderním ideologickém potratu: jeho homogenizaci ve jméno rozmanitosti i potlačování partikularity ve jméno tolerance. Multikulturalismus a mnohorasová společnost jsou, jak poukazuje, matoucí pojmy, jež mají především zamaskovat – pro kulturu i rasu smrtící – program vykořenění a panmixie. „O doktríně lidských práv bychom si neměli dělat žádné iluze: jedná se o ideologické alibi Západu v na život a na smrt vedené válce proti všem národům světa.“

Zastánci západní ideologie opírají svou argumentaci o iluzi binární volby mezi asimilací a strachem vyvolanou izolací:

Pravda je však taková, že stejně jako se *jasně vymezený* jednotlivec, který se odliší od okolních mas, neizoluje od společnosti, ale naopak ji svou jedinečností obohacuje, tak i národní skupina, vědomá si své odlišnosti, se od zbytku lidstva nijak neodděluje, ale přibližuje se mu pokaždé, když jej obdařuje svými jedinečnostmi a zvláštnostmi. Čím jasněji si lid uvědomuje svou odlišnost, tím výrazněji se zvyšuje také šance, že svým otevřením se světu ostatním prospěje ... a tím patrnější je i tendence tolerovat odlišnost ostatních.

Krebs rozlišuje tři stádia vývoje „rovnostářské lži“: „Nejprve na politickém kolbišti nahrazuje organickou demokracii parlamentní proces, zbavený etnokulturního obsahu. Následně vyvstávají právní požadavky na sjednocení ústavního modelu mezi zeměmi a konečně v ideologické fázi dochází k rozkladu územní integrity národů bezuzdnou imigrací, která předznamenává konečný biologický zánik lidských odlišností ve všeobecném tavicím kotlíku mísení.

Na první pohled to zní jako standardní konzervativní výklad úpadku Západu, započatého osvícenstvím. Krebs se od něj příliš neodlišuje ani tím, že původ rovnostářství vysledovává zpět až ke křesťanství. I mnozí příslušníci křesťanské pravice totiž chápou modernismus jako praktickou formu pelagiánského kacířství, tj. snah o vytvoření nebe na zemi – slavné Voegelinovy „*imanentizace eschatonu*“.

Heresiarcha Pelagius ovšem naopak patří mezi Krebsovy hrdiny. Lež o rovnostářství nelze podle něj klást za vinu žádnému překroucení křesťanství, ale přímo Ježíšovu náboženství samotnému – nebo Krebsovými slovy „*židokřesťanství*“. Cituje Nietzscheho postřeh:

Křesťanství, z židovského kořene a pochopitelné pouze jako rostlina této půdy, představuje *protihnutí* proti každé morálce odchovné, plemenné, privilegované: je to *antiarijské náboženství par excellence*. (F. Nietzsche, *Soumrak model*)

Krebs z toho vyvozuje, že:

jakýkoli diskurz, který usiluje o evropské obrození, bude bez důsledného oddělení se od židokřesťanské civilizace a jejích dogmat i rituálů předem odsouzen k nezdaru, protože zůstane uzavřen v oné matici rozkladu, z níž se pokouší uniknout... Monoteistické „jediný“ a rovnostářské „tentýž jsou“ tak ve skutečnosti jen dvěma stranami téže mince.... Souvislost mezi židovskou snahou zredukovat mnohotvaré a mnohé významy nesoucí božské postavy na jednoznačného, jediného Boha, autokratické bytí, absolutní „Já“ kosmu na jedné straně a sekularizovaným monoteismem lidských práv na druhé, utvářená toutéž vůlí a směřující k redukci veškeré rasové i kulturní mnohoznačnosti světa do ploché postavy globalizovaného *Homo occidentalis*, nekonečné kopie téhož, zbavené vší

identity, je myslím nepopiratelná.

Cituje rovněž Nietzscheho tvrzení, že monoteismus, „tedy víra v jediného normativního boha, vedle něhož existují už jen falešní lžibozi“, byl „důsledkem učení o jediném normativním člověku“. Indoevropskému polyteismu je naopak „ už z podstaty cizí jakýkoliv mesianismus nebo proselytismus, logické zdrojnice nesnášenlivosti a fanatismu, typických pro tři monoteistická náboženství.“

Konečně viní Francouz „židokřesťanství“ i z rozbití „pouta přátelství mezi člověkem a přírodou“ výzvou k ovládnutí a podmanění si země. Komukoliv prodchnutému skutečně evropskou mentalitou by totiž příslib Noemu a jeho synům, že „bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším, co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou,“ (Gen 9:2) byl zcela nesrozumitelný.

Pohled pozápadněné Evropy na přírodu tak přestal být vnímáním živého člověka, který v sobě objevuje a cítí partnera světa. Převládá chtivý, anonymní a studený náhled vědecko-technického zkoumání, utilitární postoj. Na svět už se nenahlíží jako na příbytek, ve kterém člověk bytuje, ale jako předmět, který mají lidé, obdaření Jahvem silou přisvojování, povinnost plně využít.

Odmítnutím křesťanství se však Krebs samozřejmě ještě nutně nerozžehnává s celou evropskou post-klasickou civilizací ani jejím náboženským životem. Připomíná, že křesťanství se nikdy nepodařilo doopravdy úplně zničit pohanské dědictví, a tak nachází stopy původního evropského ducha u řady velikánů křesťanské éry, jako např. Pelagius, Jan Scotus Eriugena, Mistr Eckhart, Mikuláš Kusánský, Giordano Bruno, Jacob Böhme, Goethe, Hölderlin, Beethoven, dramatik Friedrich Hebbel, Theodor Storm, Rilke, Teilhard de Chardin, Saint-Exupéry nebo Heidegger. Za nic pak podle něj nemusí „židokřesťanství“ děkovat třeba ani gotická architektura.

Krebsův postoj ke křesťanství a úpadku Západu si zasluhuje podrobnější rozbor, než jaký může nabídnout tato krátká recenze, ale také než jaký ve svém útlém svazku předkládá on sám. Jedná se o otázku naléhavé praktické důležitosti, jelikož nutně znamená odmítnutí velké většiny potenciálních politických spojenců.

Osobně ochotně souhlasím s tezí, že vzestup křesťanství s jeho příslibem spásy poníženým stál v těsné příčinné souvislosti s úpadkem *řecko-římské* civilizace. Domnívám se ale, že tento historický kontext vysvětluje to, co Krebs v křesťanství považuje za dekadentní, o kus lépe než jeho rasově cizí provenience. Dává však smysl klást křesťanství za vinu i dekadenci moderní civilizace?

Zdá se dosti opovážlivé zredukovat třináct nebo čtrnáct století evropské civilizace mezi

Konstantinovým obrácením na víru a osvícenstvím na stručný seznam patnácti osobních oblíbenců. A na pokoře jistě nepřidá ani (sice nevyslovený) *de facto* nárok na lepší porozumění několika osobnostem, než jakým vládli tito lidé sami.

Mnozí si už dříve povšimnuli, že osvícenské myšlení lze vlastně označit za sekularizovanou podobu křesťanské doktríny a přesun její eschatologie do sféry politiky. Erik von Kuehnelt-Leddihn byl jen jedním z křesťanských konzervativců, kteří na toto spojení upozornili, přičemž odkazovali na latinské přísloví *corruptio optimi pessima*: „zkažení nejlepšího je nejhorší“.

Obdivovatel Pelagia Krebs to však jistě takto nemyslí; jeho otevřeně zastávané pozice mu velí popřít, že zásadním omylem bylo zesvětštění křesťanství. Proto musí tvrdit, že (1) samo křesťanství je zodpovědné za konkrétní podobu své negace osvícenstvím a že (2) Evropa prochází dekadencí už přinejmenším od 4. století po Kr. Takto smělý výklad evropských dějin snad stojí za úvahu, autor pro něj však v tomto krátkém manifestu rozhodně nesnáší dostatek argumentů.

Kromě „židokřesťanství“ je největším terčem Krebsova pohrdání „zahnívající bažina jménem Amerika“, se svými provozovnými rychlého občerstvení a komiksovou „literaturou“. To pochopitelně patří k dobrému bontonu evropských intelektuálů napříč politickým spektrem, kteří si často vypomáhají srovnáváním americké plebejské kultury s tou vysokou evropskou. Jako Američan pobývající dlouhodobě v evropském „exilu“ sám často soptím vzteky nad bezduchou a pokleslou amerikanizací, těžko však vinit Ameriku z toho, že Evropané dávají McDonald's přednost před **Melvillem**. I wilsonovský demokratický mesianismus by jen těžko něčeho dosáhl, kdyby v ostatních zemích nenalézal ochotné publikum.

Doktor Krebs uzavírá své dílko mnohem uvěřitelnějšími úvahami o kultuře, imigraci a území. Cituje Heinerja Geisslera z německé pravicové strany CDU coby typického zástupce názorů současných elit:

Skutečným nebezpečím pro naši budoucnost není příliv cizinců, ale neschopnost Němců přizpůsobit se a omladit, spojená s jejich odporem k imigraci... V budoucnu nebudou muset Němci zvládat život s pouhými pěti miliony cizinci jako dnes, ale sedmi nebo i deseti miliony.

Hrozba tohoto způsobu myšlení spočívá především v jeho nevyvratitelnosti. Není důvod domnívat se, že by Herr Geissler nic nevěděl o problémech spojených s imigrací – dost možná je musí řešit takřka denně. Pro všechny stávající i budoucí potíže má však po ruce příhodné vysvětlení: může za ně „xenofobie“ jeho krajanů. Dokud bude setrvávat na těchto pozicích, žádné empirické důkazy o úskalích imigrace jej k přehodnocení jeho loajality nepřimějí – dokonce ani otevřená etnická občanská válka. Při těchto úvahách, píše Krebs, „člověk plně dohlédne na dno stupidity a slepoty, kam militantní zastánci multirasové společnosti klesli.“

Všechna kultura je regionální, vyjádření citění lidí z konkrétního místa v konkrétním čase.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Jako taková nutně zahrnuje i prvek vyloučení, konkrétně vyloučení všeho, co je tomuto cítění a způsobu života v souladu s ním cizí. Proto také každá vážně míněná obrana kultury v posledku znamená obranu území. Uzavřeme tuto recenzi vynikajícím postřehem, který si Krebs vypůjčuje od rakouského zakladatele lidské etologie Irenäuse Eibl-Eibesfeldta:

Nejlepší metodou zachování mírumilovné spolupráce národů je zaručit každému z nich území, jež si po právu a podle sebe spravuje a kde se může kulturně rozvíjet podle vlastních představ... Pokud nějaký lid strpí implantaci menšin na svém území, otevírá tím dveře mezietnickému soupeření ve svém vlastním domě.

Recenze F. Rogera Devlina *Europe vs. the West* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 29. února 2012.